

LIVIU IANCU

Xanax

Liviu Iancu

Xanax

roman

„Am privit foarte atent imaginea catedralei de pe ecran. Cum să încep să o descriu? Dar să zicem că viața mea ar depinde de asta. Să zicem că viața mea e amenințată de un dement care îmi spune că trebuie s-o fac, altminteri mă omoră.“

— Raymond Carver, *Catedrala*

Partea întâi
A murit Dumnezeu

— Trezește-te, că a murit Dumnezeu!

Costel mă zgâlțâia disperat de umăr, ca și cum eu eram ăla care tocmai crăpase. Duhnea a tutun ca scrumiera unui rocker divorțat, intrase încălțat, cu noroiul până la gât, și mitraliasa deja o salvă de flegme pe ușa mică de fier a sobei. M-am săltat într-un cot, pe-o rână și cu palma sub cap, precum ciobănașii de prin tablouri. Toate celulele se frecau la ochi și urlau în mine că vor să mai doarmă. Mă târâsem la cinci dimineața acasă de la cârciumă și agonizasem în pat până spre prânz, răpus de băutură ca un socru de la țară în dimineața de după nuntă.

— Cum a murit???

— A crăpat inima-n el!

Era ziua de Crăciun, toată casa mirosea a cozonac, a cârnați și a caltaboș, iar Dumnezeu o mierlise în timp ce eu visam că frec între degete o pereche de sfârcuri arțagoase și rozalii, ca răturile unor purceluși de 50 de kile.

Dumnezeu era încă tânăr, cu venele de pe mâini groase cât stiloul, și căra copacii în spinare, pe un umăr, așa cum țin corporatiștii rucsacul de laptop. Uneori se oprea în mijlocul drumului cu un buștean cât Boeingul în cârcă, își aprindea o mahoarcă și pălăvrăgea cu vecinii. Era la tac-so în curte când a căzut secerat în genunchi. În câteva minute a murit. L-au dus degeaba la spital.

Costel s-a întins oftând pe pat, lângă mine, cu fața-n sus și cu ochii holbați în tavan, de parc-ar fi fost o prințesă sfioasă care așteaptă să-și piardă fecioria. Și-a extras o țigară din buzunarul

cămășii, a aprins-o atât de încet, încât am crezut că linge flacăra brichetei, a tras un fum și mi-a pasat-o. Am sorbit din ea cu pofta cu care se uită soldatul după doctorița regimentului și am uitat să i-o întorc.

— Mai fă-o și spre mine, a mârâit.

— Ai răbdare, nu vezi că mai e destul din ea? Poți să te și piși la umbra ei.

Am rămas lungiți unul lângă altul, cu fumul ieșind din noi, ca o candelă cu două brațe. De-acum încolo aveam să umblăm prin lume așa, singuri, fragili și fără Dumnezeu.

L-am cunoscut bine pe Dumnezeu. Am fost apropiați, pot să spun. Cred că Dumnezeu m-a iubit mult în felul lui greoi și onest. Ne-am întâlnit la discotecă, în sat. Eu aveam 15 ani pe atunci și mă laudam peste tot că mi-o trăsesem cu jumătate din fetele din comună, dar abia dacă atinsesem câteva perechi de țâțe, și asta întâmplător, în aglomerația din autobuzul cu care mergeam la școală. El era cu 15 ani mai bătrân, cel mai mare dintre cei nouă frați, și bătuse jumătate din sat. Era aprig la băutura și nu-i stătea nimeni în față când se înfuria. De-aia i se spunea Dumnezeu. De culcat, nu se lăuda că se culcase cu vreuna. Dar nu conta. Cu asta mă ocupam eu.

A fost dragoste la prima vedere. Ne completam ca micul și muștarul. A venit la mine cu o sticlă de bere, clătându-se.

— Nu ești băiatu' lu Radu? Tac-to m-a învățat pe mine matematici grele! Eu te respect și *te desconsider* foarte mult și pe tine, și pe dom' director, mi-a spus, în timp ce m-a pupat pe obraz, în fumul discotecii de țară, duhnind a poșircă.

— Ia și bea, ce dacă ești băiat de profesor! Tac-to bea de stinge, mi-a răsucit el cușitul în rană.

Am vorbit mult în noaptea aia și l-am convins, după câteva beri, că suntem rude. Nu era ușor să-l convingi pe Dumnezeu de ceva. Trebuia să pui suflet și să crezi în ceea ce spui. A fost încântat de asociere și de atunci așa îmi spunea: „Vărule”. Nu e puțin lucru ca la 15 ani să fii vărul lui Dumnezeu! Am fabulat mult atunci, citisem câteva cărți la vârsta aia și mă transformam, vorbind cu el, într-un personaj care trecuse prin tot felul de

chestii. Mînteam de plăcere. Din rațiuni estetice. Nu-mi plăcea viața așa cum era ea și voiam să-i arunc puțină culoare în obraji.

Dumnezeu era atât de temut în sat, încât deja nu mai era nevoie să bată pe nimeni ca să se impună. Îi plăcea un cuvânt: „Respect”. Îl pomenea tot timpul, lovind cu pumnul lui mare în masă:

— Vărule, dacă mă respecti, te respect și eu! Dacă n-ai respect, n-ai nimic. Nu ești om.

Vorbeam întruna. Aveam și eu cuvântul meu preferat: „Simbolic”. Eram și poet pe vremea aia. I l-am explicat și i-a plăcut. Îl murmură uneori, ca pe un descântec.

— Simbolic, simbolic... Frumos cuvânt, vărule. Deștept ăla care l-a inventat!

Eu îi tot povesteam. El asculta și bea. Începusem să beau și eu. Lui Dumnezeu îi plăceau poveștile.

Trecea timpul. Creșteam și devenisem și mai înfumurat. Atinsesem stângaci și grăbit câteva perechi de țâțe. În afara celor din autobuz. În fiecare sâmbătă eram la discotecă. Dumnezeu la fel. Dar tot nu bătea pe nimeni. Nici eu nu reușeam cu niciun chip să ajung la jumătatea de jos a femeii. Devenisem un fel de Dumnezeu al sânilor. Un Dumnezeu al sirenelor, fără pizde, dar care mă striveam cu țâțele.

Cu timpul, am făcut o asociere între lipsa mea de activitate sexuală și Dumnezeul care nu lovește pe nimeni. „Când o să bată Dumnezeu pe cineva, o să am și eu parte de sex!” La vârsta aia, totul era posibil. Cu o singură condiție. Ca Dumnezeu să rupă vraja și să dea cuiva măcar un pumn! Atât de simplu era.

— Dumneze, tu nu bați pe nimeni? Cine ești tu în satul ăsta? I-am întrebat sâmbăta următoare.

— De ce să bat, vărule? Toată lumea mă respectă și dacă mă respectă ei, îi respect și eu. Și nu-i bat. Cum să bați un om care te respectă?

Era clar, trebuia să-l provoc să-l trosnească pe unul. Când e vorba de futut, nu există limită. Drumul meu către pizdă era blocat de respect.

Era sfârșitul verii și fetele venite de la oraș, în vacanță, trebuiau să se întoarcă la școală. Aveam seara aia și încă o sâmbătă

la dispoziție. Și dacă nu reușeam atunci să-mi ating visul, până la vacanța de Crăciun nu prea mai aveam șanse.

Am ieșit în fața discotecii. În cărțile mele, soluțiile le apăreau singure eroilor în momentele de criză. Am ieșit așteptând un miracol. Pe gardul din față se pupau unii. Probabil că se vor fute mai încolo, m-am gândit. Lângă ci becu berc cinci băieți din satul vecin. Toți, mai mari decât mine. Terminaseră liceul.

Aveam o șansă.

— Bă, ăștia se pupă, apoi se duc acasă și se fut, iar voi beți ca proștii. Vă uitați la ei ca niște labagii! N-o să futeți niciodată pe nimeni, le-am spus îndârjit.

— Du-te acasă, bă, dacă ești beat, mi-a aruncat unul dintre ei, îndreptându-se nervos spre mine.

— Lasă-l, bă, i-a zis altul, nu-l bate, că mi-e rușine de tac-so, care e om, nu jigodie ca el.

Mă jigniseră. Era suficient.

Am intrat în discotecă încercând să-mi compun o figură ofensată. M-am dus direct la Dumnezeu.

— Dumnezee, afară sunt unii care s-au luat de mine. Le-am spus să mă lase în pace, că altfel vin la tine, iar ei au zis că ești un antropofag!

— Un cum??? Vărule, e de rău sau de bine? a făcut el, pierzându-și răbdarea.

— Păi e cam de foarte rău, i-am spus în timp ce ne-am îndreptat spre ieșire.

Ăia erau tot acolo. Dumnezeu se enervase. Cuvântul ăla nou îl scosese din letargie.

— Băi, ăștia, voi v-ați luat de văru' meu și m-ați înjurat și pe mine. Câți sunteți voi aici? Unu, doi, trei, patru, cinci... șase, a bolborosit Dumnezeu, numărându-mă din greșeală și pe mine.

I-a pus unuia palma lui mare pe figură.

— Îți acopăr fața, i-a spus și s-a retras un pas, ca să-l prindă mai bine în vizor.

Apoi i-a săgetat cu ochii injectați pe fiecare dintre ei.

— Bă, voi ăștia șase, voi nu mai aveți respect nici față de mine, care sunt cine sunt aici, în comuna asta, nici față de văru' meu, care... e văru' meu!

Ăia au încercat să-i explice ce se întâmplase de fapt, dar Dumnezeu nu mai avea urechi. Pe fața lui coborâse masca dreptății. De pedeapsa lui Dumnezeu nu scapă nimeni.

— Vărule, ca să terminăm distracția, le dai la fiecare din ăștia șase câte un șut în cur!

Erau cinci. Eu eram al șaselea. Degeaba îi pedepsesem eu. Trebuia să-i bată Dumnezeu. Să-i bată pentru ca eu să-mi pot împlini visul.

— Nu pot să le dau! Eu nu bat pe nimeni. Dă-le tu!

— Vărule, mi-a zis, trebuie să înveți singur să-i faci să te respecte! N-o să fiu toată viața lângă tine. Dă-le câte un șut în cur la fiecare.

— Nu pot, i-am răspuns.

— Vărule, eu n-am ieșit degeaba afară pentru tine.

Nu prea mai aveam soluții. Ăia se uitau unul la altul, nedumeriți și speriați.

— Mi-e milă de ei, nu pot să le dau! Dă-le tu, te rog!

Respectul ți-l câștigi singur. Dumnezeu a spus-o și trebuie să fie adevărat.

— Vărule, îți zic pentru ultima oară, dacă nu le dai câte un șut, îți dau eu ție. Dă-le, când îți zic. Măcar simbolic, dar dă-le!

Le-am tras câte un picior în cur și în timpul ăsta îmi imaginaam cum dau cu șutul în cinci partide de sex, îndepărtându-le de mine.

În noaptea aia am adormit supărat. Ce Dumnezeu e ăsta dacă nu bate pe nimeni? Și n-o să bată niciodată. Îl respectă lumea. Iar eu, tocmai d-aia, n-o să fut pe nimeni.

Sâmbăta următoare, ultima de vacanță, îmi luasem definitiv gândul de la femei. Era deja miezul nopții și Dumnezeu nu venise. Stăteam în fața discotecii și încercam să înțeleg de ce se fut femeile care se fut și ce au gagii lor în plus față de mine. Încercam să-mi compun o figură de futălău. La câțiva metri distanță, un băiat de vreo 20 de ani, cu față bleagă și inteligentă, de contabil, bea încet de tot dintr-o bere.

Atunci l-am văzut venind, cu ochii injectați și c-o expresie pe care nu i-o cunoșteam. Dumnezeu spumega de mânie:

— Vărul, a plecat acum un an, că cică n-am condiții ca la mă-sa. Am lăsat-o în pace, că dacă femeia vrea să plece și n-o lași, trebuie s-o legi. Când o femeie îți zice că pleacă, pleacă la altă pulă, vărul. Te minte dacă spune altceva. S-a întors miercuri. Am primit-o, vărul, că e rău și fără femeie. Două zile a vomitat întruna. Azi mi-a spus adevărul. I-am zis să se ducă de unde a venit. Are mână!

— Ce are???

Am înțeles până la urmă. Era gravidă. Cu altul. Și se întorse așa la Dumnezeu. Și Dumnezeu n-a putut s-o ierte. Un scriitor a spus odată: „Lui Iisus i-a dat mâna s-o ierte pe femeia adulteră. Nu era soția lui”.

Dumnezeu era plin de furie.

— Vărul, dacă femeia nu are respect pentru tine, pleacă la altă pulă. Și ea n-are respect pentru tine atunci când ai tu prea mult respect pentru ea. La femeie nu e ca la oameni, adică dacă te respect, mă respect! La femeie e invers, vărul.

Nu-l mai auzisem niciodată vorbind atât de mult.

— Femeia e lucrarea lui Dracu', a spus Dumnezeu.

Mi-era frică să zic ceva.

— Trebuie să bat pe cineva ca să mă liniștesc, vărul!

S-a uitat în jur. Moacă de contabil bea la câțiva metri de noi.

— Bă, tu ăsta galben la față, ia vino aici!

Ăla s-a apropiat tremurând.

— Bă, tu mă deranjezi pe mine, pentru că am impresia că nu mă respecti nici măcar simbolic.

— Nu te cunosc, dar te respect! a zis omul, căcat pe el de frică.

— Păi, dacă mă respecti, ia d-aici niște bani și marș de-adu două beri de la bar pentru noi.

A venit cu berile. Dumnezeu căuta motiv de scandal. Dumnezeu nu te lovește niciodată fără pretext.

— Bă, tu chiar nu ne respecti! Cum să bem noi bere fără cafea și țigări?

Ăla a văzut că se îngroașă gluma. S-a întors cu cafea și țigări, cumpărate pe banii lui. Transpirase. Dumnezeu avea ochii și mai roșii.

— Te dai șmecher? Bă, tu crezi că eu sunt un bețiv, nu?

— Nu, nu cred.

— Tu te dai rotund la mine, bă? Tu crezi că femeia mea e o curvă. Așa e?

— N-o cunosc, dar nu cred că e curvă.

— Aici ai greșit-o. E curvă, dar nu e treaba ta. Dar tu ai impresia că eu sunt un țaran prost. Este?

— Nu, Doamne ferește! a făcut speriatul, dar era prea târziu. Dintr-odată l-am văzut pe Dumnezeu cum face un pas și-i trănțește ăluia o palmă în cap, de-i sare sticla de bere din mână.

— Bă, futu-ți gura mă-tii, tu te dai neutru la mine??? Chiar așa, să nu ai niciun pic de respect? i-a urlat în timp ce l-a lovit.

Apoi s-a calmat brusc. S-a luminat dintr-odată.

— Vărul, hai la bar să bem ceva. Băi, ăsta, hai și tu cu noi, nu te mai smiorcăi acolo. Hai, că fac eu cinste!

Am băut toată noaptea, eu, Dumnezeu și ăla bătut de Dumnezeu. Am fost sincer. Am stat de vorbă de la om la om cu Dumnezeu. I-am spus că n-am futut pe nimeni. Am recunoscut că-l minșisem.

— Ba ai futut multe, vărul. Le-ai futut simbolic, mi-a zis îngândurat.

— Așa e, vărul, i-am dat eu dreptate și am început să și cred ce spun.

— Dacă stau și mă gândesc bine, copilul din burta ăleia, simbolic, e al meu. Dar tot nu pot s-o iert!

A iertat-o, până la urmă. A crescut copilul altuia care, simbolic, era al lui. Eu am continuat să fut simbolic. Nu se rupsesse vraja atunci când Dumnezeu a lovit. A mai venit câteva săptămâni la discotecă și gata! Trebuia să aibă grijă de femeia și de copilul lui. Cu timpul am înțeles că m-am îndepărtat de el. Sau, mai bine zis, că Dumnezeu și-a întors fața de la mine. Până-ntr-o seară... O găsisem. S-a mirat că știu atâtea poezii și mi-a spus că sunt ciudat. Că îi plac ciudații. Și m-a lăsat să i-o bag pușin. N-a durat prea mult. Dar devenisem bărbat în câteva minute.

Și-atunci am înțeles că între mine și pizdă nu stătuse doar respectul, ci și Dumnezeu.

Lăsase o dără albicioasă în formă de spermatozoid, în timp ce se târa vlăguit pe crupa vânăta a cerului ca un tăune pe curul unui cal. Motoarele îi şuierau cu sincope, asemeni unei inimi care bate invers. Mă rugam să se prăbușească în satul nostru, dar nu pe casa mea, ci undeva mai încolo, pe câmp. Sau pe vila popii, pentru fata căruia toți tinerii din sat ajunseseră să se dușmănească între ei. Trecea buclată, bronzată și trufașă prin poarta mea, în fustiță albă și scurtă de jucătoare de tenis și mestecând din buci ca o actriță.

Tânjeam după avion ca după fata popii, urmărindu-l cu ochi lacomi, dar neputincioși, cum se încăpățâna să se țină în aer. Eram convins că ne-ar fi explodat faima din America până în Japonia dacă s-ar fi lăsat într-o rână și s-ar fi izbit cu botul de pământ. S-ar fi umplut comuna de reporteri cu genți pe umăr, kentane în colțul gurii și carnețele mici în mâini. Ne-ar fi luat interviuri ziariste blonde, scandinave, și pe umă și-ar fi tras-o cu noi din picioare, în spatele școlii. „Ați obținut ce-ați vrut?”, le-am fi întrebat noi, pufăind cinici din țigară în timp ce ne încheiem la prohab, iar ele ne-ar fi zâmbit spălăcit și nordic, ca fetele de la ADBA. Am fi apărut la televizor și ne-am fi dat cu părerea. Am fi devenit vedete și ne-am fi umplut de bani. „Acum trebuie să stai la coadă, dacă mă vrei”, i-aș fi spus, blazat, fetei popii. Ce simplu era totul.

Cu două zile în urmă, înainte să se prăbușească un avion acolo, cine auzise de Balotești? Dar acum, numele localității

băltea pe buzele tuturor, ca zahărul pe o gogoasă. Baloteștiul devenise la fel de celebru în lume ca Roma ori Parisul. Avionul Muntenia nu zburase nici măcar două minute și picase ca bolovanul în câmp, pe arătură. Eu nu m-aș fi suit nici măcar pentru fata popii într-o cutie zburătoare cu numele Muntenia, Titu sau Hârlău. Să bați cerul într-un tub de fier căruia îi zice Muntenia, asta înseamnă să-i ridici morții fusta și să o ciupești de cur.

Muriseră toți, români, străini, piloți, bărbați, femei și copii. Prin sat pe la noi se zvonea că avionul căra documente despre teroriștii care au împușcat oameni la Revoluție și că cineva pusese o bombă, pentru ca dovezilor să li se piardă urma. Avionul explodase în aer și toate hârtiile se carbonizaseră. Alții își dădeau cu părerea că ninsoarea intrase în motoare, iar turbinele făcuseră aprindere și se opriseră. Oricum, pentru toți era limpede că hardughia căzuse în bot și se făcuse terci. Intrase 50 de metri în pământ ca picamerul, iar din fiarele carbonizate mai ieșeau, asemeni oaselor din oala cu ciorbă, câte o mână de om sau un picior. Toți se făcuseră praf, doar păpușa unei fete moarte părea ca nouă, ca și cum abia atunci ar fi scos-o din cutie.

— Te apucă plânsul, am zis eu, și mi-am jurat în gând să nu urc niciodată într-un avion.

Luna fâlfâia vapoasă pe cer, ca o pereche de chiloți de damă întinși pe sârmă, la uscat. Bătea un vânt dușmănos dinspre clopotniță. De dimineață ninsese, dar spre seară cerul se împrôscase de luminițe ca o pistă de aterizare.

Costel a tras o flegmă cu boltă pe asfalt și m-a întrebat neîncrezător:

— Știi cum se scrie „plânsu-mi-s-a”?

I-am spus cum se scrie.

— Dă-te dreacu', a mârâit.

Și apoi:

— Să-ți zic o poezie mișto. Ai auzit de „Îndemn”, de Demonstene Botez?

— Parcă.

S-a apucat să recite cu intonație, școlărește:

„Când te duci seara la culcare

Să-ți pui o mână sub obraz

Și să te-ntrebi cu-ngrijorare

Ce am făcut eu oare azi?"

— Nu prea rimează, mi-am dat eu cu părerea. Zic de „obraz” cu „azi”.

— Taci dreacu'. E o poezie filosofică. Știi tu alta mai bună?

— Știu multe, dar mai bine îți compun una pe loc. Lasă-mă câteva minute.

Crucile din cimitir dormeau albe, palide și triste în lumina lunii, de parc-ar fi fost o turmă de mirese. Costel s-a uitat în sus, pe cer, și a lansat o flegmă groasă către stele.

— Știi care e Carul Mic?

N-am reușit să-i dau de urmă. Dacă ridicam privirea mai mult de câteva secunde, planeta o lua razna și se învârtea cu noi. Berile migraseră din stomac către creier. Am străpuns și eu aerul cu câteva flegme, dar n-aveam talentul și nici antrenamentul lui Costel. O parte din scuipat mi s-a întors pe pantaloni, asemeni unui câine credincios.

— Mă lași să mă concentrez la poezie sau vorbim despre stele?

Un om se apropia prin întuneric cu o vacă de lanț. Se prelingea ca o umbră, mic, slab și ponosit. Era uimitor cum ditamai animalul se târa umil în urma lui.

— Ascultă la mine, dacă vezi un om cu o vacă în crucea nopții, să știi că e bolnavă și o duce la doctor, și-a dat cu părerea Costel.

Ajunsa în fața noastră, vaca mascase biserica, clopotnița, luna și jumătate din cimitir. Clătina din cap de parcă un țârcovnic beat ar fi bătut un clopot uriaș și mut. Îi auzeam respirația grea, ca a unui gras care urcă scările. Între picioare, ugerul umflat și alb strălucea în noapte ca o lună plină.

— Ia zi, bre, o duci la doctor? l-a întrebat Costel.

Omul s-a mutat de cealaltă parte a vacii și doar fruntea, care se continua cu o căciulă neagră de miel, i se mai ițea de după spinarea ei, ca dintr-o tranșee. Părea umbra unei solnițe pe masa din bucătărie. Îi simțeam nesiguranța din glas. Se temea de noi. Doi bețivi în poarta cimitirului, la două noptea.

— O duc s-o vând.

Deci nu era bolnavă. Costel nu se pricepea la vaci așa cum se dădea. Nici la vaci și nici la poezie.

— Fii atent la mine, dacă un om ajunge să-și vândă vaca, înseamnă că a căzut în patima băuturii, a riscat el din nou o părere.

— Ce vrei să spui?

— O bea, aia vreau să spun. Vaca, la țăranul român, e mai sfântă decât la indieni. Pentru țăran, vaca e peste nevastă ca importanță în curte. N-o vinzi decât dacă ea sau tu aveți o problemă. Dacă ți s-a defectat vaca, ți-ai futut nivelul de trai.

Avea dreptate. Dacă unul n-avea vacă într-un sat era ori foarte bogat, cu rude șmechere pe la București și conturi prin bănci, ori un amărât care primea pomeni de pe la vecini și nu-și permitea să țină animale.

Dintr-un copac a zburat o bufniță. Aripile i-au foșnit discret, ca atunci când scuturi un cearșaf cu grijă, ca să nu trezești copilul. Sau poate că doar creanga de sub ea a gemut ușor, eliberată de povară.

— Bă, fir-ar ea a dreacu', dacă știam că e aici, îi futeam o piatră direct în meclă, s-a lăudat Costel.

— Da' ce-ai, mă, cu ea?

— Hai, mai dă-o dreacu'. Poartă ghinion.

— Cucuveaua aduce ghinion, nu bufnița.

— E același lucru, mânca-ți-aș. Lu' cucuvea i se mai spune și bufniță.

— Ești pe lângă subiect, cucuveaua se mai numește și huhurez, iar bufnița e bufniță. Bufnița e mai mare, așa, ca asta care a zburat. Cucuveaua e mult mai pricăjită, cam cât un porumbel.

— Dar care dintre ele are ochii galbeni?

— Amândouă.

— Și care are capul rotund ca bila?

— Și una, și alta.

— Și mai zi-mi tu mie care dintre ele are picioarele groase, cu blăniță albă pe ele.

— Tot amândouă.

— Și-atunci, explică-mi și mie, care pizda mă-sii e diferența dintre ele?

Mă cam încurcase și nu prea știam ce să-i răspund, dar nu puteam să cedez așa ușor.